



www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

MILOSTENIA DĂ SENS CREȘTIN BUNURILOR MATERIALE

DUMINICA A 12-A DUPĂ RUSALII
(*Tânărul bogat*)

ODOVANIA PRAZNICULUI
ADORMIRII MAICII DOMNULUI;

†) SF. MC. LUP;

SF. SFÎNȚIT MC. IRINEU,
EPISCOP DE LUGDUNUM

Sfânta Evanghelie din Duminica aceasta,
prin pericopa de la Matei 19, 16-26,
ne istorisește întâlnirea
Mântuitorului Hristos cu un tânăr bogat,
care împlinea poruncile Legii,
dar era și preocupat
de atingerea unui ideal mai înalt
și anume dobândirea vieții veșnice.
Deși era alipit mult de bunurile materiale
pe care le avea, totuși în sufletul său
nu era mulțumit. Parcă îi lipsea ceva.
Averea pământească limitată și trecătoare
nu-i putea da bucuria de a gusta
din bunurile Împărăției lui Dumnezeu,
cele netrecătoare și veșnice.

De aceea, în mod direct îi pune Domnului o întrebare foarte importantă: „Bunule Învățător, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?”. Hristos îi răspunde că pentru a intra în viața Împărăției trebuie să îplinească poruncile. Dar ca să fie desăvârșit trebuie să-și vândă averile, să facă milostenie cu ele și așa să-și adune comoară în cer și pe urmă îl cheamă: „Vino și urmează-Mi”. N-a putut să facă acest pas, fiind foarte lipit și legat de averea sa. Cât de actuală este această chemare pe care ne-o adresează Hristos!

După ce îi spune tânărului că singurul Bun este numai Dumnezeu cu adevărat și prin urmare el se află în fața lui Dumnezeu și nu în fața unui simplu învățător de Lege, Hristos apreciază aspirația sau dorința lui sinceră de a



dobândi viața veșnică și intră în dialog cu el și îi spune că dacă vrea să-și mântuiască sufletul să îplinească poruncile Legii. Hristos îi amintește unele dintre ele: să nu furi, să nu ucizi, să nu mărturisești strâmb, să nu fii desfrânat, să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta, să iubești pe aproapele tău.

Important este faptul că aceste porunci se referă la relația omului cu semenul său. Tânărul din evanghelie se aștepta poate la ceva mai greu de îndeplinit și-i răspunde Domnului că pe toate acestea le-a păzit din tinerețile lui, mai trebuie să îndeplinească ceva? Mântuitorul îi spune că pentru a ajunge la desăvârșire, adică să urce pe o treaptă mai înaltă spre Dumnezeu, trebuie să se dezlege de legăturile averii considerabile pe care o avea. Iar după ce o va împărți la săraci să vină și să urmeze Domnului, devenind ucenicul Său.

Examenul acesta nu era ușor de trecut. Auzind ce i se cere, dregătorul bogat nu și-a putut dezlipi inima de bogățiile sale. În mod surprinzător, nu dă nici un răspuns Mântuitorului, ci ușor s-a depărtat întristat de Domnul. Voia sincer să urce spre Dumnezeu și să dobândească bunurile cele veșnice. Aripile lui s-au frânt și au rămas în cele

trecătoare și vremelnice, care nu pot asigura mântuirea.

Mântuitorul vine cu două concluzii foarte importante și mereu actuale.

❖ „Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în împărăția cerurilor.”; „că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu”. Într-adevăr, constatarea Mântuitorului este justă, averile și lipirea de ele pot fi piedică pe calea mântuirii. Există o excepție, averile pământești împărțite prin milostenie săracilor, după chipul lui Zahau, îți pot asigura comoară în cer și ajung până la Tronul Părintelui Cereșc, spre dobândirea vieții veșnice.

❖ A doua subliniere pe care o face Domnul este aceea că mântuirea este darul lui Dumnezeu: „La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință.”.

Să răspundem chemării pe care ne-o face Dumnezeu. El ne cheamă, nu ne silește, căci ne respectă libertatea. Dacă vrem să intrăm în viața Împărăției, să împlinim poruncile, să avem viață curată, smerită și dezlipită de orice deșertăciune a lumii trecătoare. Dacă vrem să ajungem la desăvârșire, să ne alipim de Dumnezeu, să fim evlavioși

și virtuoși, harnici și darnici în ogrorul lui Hristos.

Tradiția bisericească spune că tânărul bogat a chibzuit mult la

chemarea pe care i-a făcut-o Domnul și după o vreme și-a împărțit averile și le-a dat săracilor și s-a întors la Hristos, devenind ucenicul Lui. Mulți nu se pot

schimba dintr-o dată. După un timp Hristos îi aduce la calea mântuirii.

Amin! ●

Pr. Eugen Morar



TINERII O CINSTESC PE MAICA DOMNULUI, OCROTITOAREA PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”



Dăm slavă lui Dumnezeu că ne-a ajutat să trecem cu bine încă un post atât de important pentru ortodocși. Pentru că sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului este cunoscută în tradiția populară și ca „Paștele din miezul verii”, Postul Sântămăriei este un post cu o puternică încărcătură duhovnicească, care ne reamintește că o avem pe Preasfânta Stăpână ca mijlocitoare către Fiul ei și Mântuitorul nostru.

Având o inimă de mamă, nicio rugăciune adresată ei nu rămâne, prin urmare, neascultată. O dovadă recentă a dragostei pe care Maica Domnului o poartă față de noi este aducerea la Parohia „Șerban Vodă” a patru copii ale unor icoane făcătoare de minuni din Sfântul Munte Athos: „Portărița” (Mănăstirea Ivron), „Dulcea Sărutare” (Mănăstirea Filoteu), „Grabnic Ascultătoarea” (Mănăstirea Dochiariu) și „Axion Estin” (Mănăstirea Protaton din Kareia), la care s-a adăugat de curând icoana „Adormirii Maicii Domnului”.

Pentru a o cinsti, noi, tinerii din parohie, am citit pe întreg parcursul postului Acatistul Bunei Vestiri. Veniți epuizați de la muncă, având în minte, uneori, dojana șefilor, rugăciunea zilnică ne-a adus multă liniște sufletească, ajutându-ne să reluăm, în același timp, legătura cu ceea ce contează cu adevărat în viața unui creștin, și anume Dumnezeu.

În ajunul praznicului, cu o oră înainte de Prohod, ne-am adunat pentru a citi pentru ultima dată acatistul, alăturându-ne în rugăciune unul dintre părinții dragi ai parohiei noastre, părintele Vlad Mîndru, dar și alți enoriași. Rugăciunea s-a simțit, astfel, mult mai puternică.

La Prohod au participat credincioși de toate vârstele, inclusiv tineri părinți însoțiți de copiii lor. Pe câțiva dintre acești copii i-am surprins stând cuminți pe treptele bisericii și ținând în mânuțe Prohodul Maicii Domnului. Din când în când îl deschideau și urmăreau cu degetul versetele care se cântau. Aceste imagini nu pot decât să ne dea speranță, în contextul în care familia tradițională și dreapta credință nu se mai numără printre valorile multor tineri din zilele



noastre. Vocile preoților, psaltirilor și ale credincioșilor au devenit un singur glas care aducea imnuri sfinte Împărătesei Cerești.

Prohodul a fost urmat imediat de procesiunea în jurul bisericii. Conduși de preoți și, bineînțeles, de nădejdea în Maica Domnului, credincioșii au înconjurat biserica, cu icoane, flori și candelă aprinse în brațe. Ajungând înapoi la biserică, aceștia au așteptat răbdători să treacă pe sub Sfântul Epitaf. După citirea Sfintei Evanghelii, părintele Dinu a ținut o predică plină de însemnătate despre sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, una dintre cele patru mari sărbători din an dedicate Fecioarei Maria.

În ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului parohia noastră a avut un motiv în plus de sărbătoare, fiind săvârșită slujba de hram. Pentru această zi, biserica a fost îmbrăcată în straie de sărbătoare, icoanele, Sfântul Altar și Sfântul Epitaf fiind împodobite cu prea frumoase flori, aduse cu multă evlavie

de mireni. În timpul slujbei participanții au simțit sentimente înălțătoare, greu de descris în cuvinte. Credincioșii s-au împărțășit, apoi, cu Trupul și Sângele Mântuitorului și au primit pachete cu alimente, pregătite cu grijă de parohia „Șerban Vodă”.

Toate acestea se datorează membrilor comunității noastre care s-au implicat fără ezitare în toate activitățile care au precedat hramul parohiei de la curățenia, în interiorul și exteriorul bisericii, până la pregătirea vazelor cu flori și a aranjamentelor florale ce au împodobit atât de frumos biserica, până la pregătirea tradiționalelor pachete cu alimente care sunt dăruite la hram. Mulțumim cu această ocazie tuturor celor care s-au implicat personal în aceste activități și celor care au contribuit financiar la pregătirile pentru marele praznic al parohiei noastre.

Maica Domnului să le răsplătească tuturor dragostea și grija pentru biserică și să le asculte rugăciunile! ●

Ana-Maria Gherman



TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI PROROC IOAN BOTEZĂTORUL



**Sărbătoarea de sâmbătă, 29 august,
Biserica o închină celui mai mare om
născut din femeie, Sfântului Proroc Ioan
Botezătorul, care astăzi își încheie
viața sa pământească printr-o rânduială
doar de Dumnezeu știută.**

Sfântul Ioan Botezătorul este un capăt al prorocilor care s-a învrednicit de o misiune deosebită, de care nici unul dintre prorocii sau dreptii Vechiului Testament nu s-a învrednicit: iată că Dumnezeu a rânduit Sfântului Ioan Botezătorul să fie înaintemergătorul Domnului. Așa îl numește Biserica, pentru că el este înaintemergător al venirii sau al coborârii Mântuitorului Hristos în lume, al întrupării Sale, al propovăduirii Evangheliei și a lucrării de mântuire împlinită în lume pentru lumea întreagă de către Acesta. Sfântul Ioan Botezătorul face legătura între Vechiul și Noul Testament, despre el au vorbit prorocii. Avem proorocia de la Isaia, cu vreo 800 de ani înainte de Sfântul Ioan Botezătorul, și-l numește prorocul Isaia, prin puterea lui Dumnezeu și prin descoperire a Duhului Sfânt, „Glasul celui care strigă în pustie” (cap.42), iar Maleahi, în cap. 3, profeștește: „Iată, Eu trimit pe îngerul Meu și va găti calea înaintea feței Mele”.

Când, din smerenie, cerurile s-au coborât pe pământ și Fiul lui Dumnezeu se face Fiul Fecioarei și începe lucrarea de mântuire, Sfântul Ioan Botezătorul a fost învrednicit de cer să vadă împlinirea profețiilor mesianice, nădejdlile lui Israel s-au împlinit prin venirea Mântuitorului Hristos și Sfântul Ioan Botezătorul, ca unul care rezumă în sine pe toți prorocii Vechiului Testament, s-a învrednicit să-L arate lumii la Iordan pe Mântuitorul ca miel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, să-L boteze în râul Iordan, să fie martor cu Mântuitorul Hristos la descoperirea Preasfintei Treimi la Iordan când cerurile s-au deschis, glasul Tatălui din ceruri s-a auzit și Duhul Sfânt s-a coborât în chip de porumbel și când s-au sfințit apele și toată făptura a văzut mântuirea trimisă de Dumnezeu poporului său și lumii întregi.

Sfântul Ioan a înțeles totodată și împlinirea și confirmarea misiunii și lucrării sale: „Eu de acum trebuie să mă micșorez, iar Acesta, (Hristos), să crească; Eu nu sunt vrednic să-I dezleg nici cureaua de la încălțăminte; Eu am botezat cu apă, dar Acesta vă va boteza cu Foc și cu Duh Sfânt”. Aici, la Iordan, robul înțelege că misiunea sa se încheie,



iar Hristos Stăpânul, cu aceleași cuvinte „pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu”, își începe lucrarea de propovăduire a Evangheliei.

Mulțimile veneau la Sfântul Ioan în pustiul Iordanului și-l ascultau. Predica lui era aspră și cutremurătoare, așa cum îi era și viața, aspră și smerită, căci mânca lăcuste și miere sălbatică, purta o haină din păr de cămilă, încins cu o curea, chema la moralitate, la dreptate socială, biciuia fărădelegile și inegalitățile sociale, abaterile de la dreapta credință și împietrirea inimilor, chemând pe oameni să facă roade vrednice de pocăință, căci „secura stă la rădăcina pomului, iar pomul care nu aduce roade se va tăia și se va arunca în foc”.

La sărbătoarea de azi ne amintim mai ales, cu durere, de sfârșitul vieții pământești a Sfântului Ioan, viață curmată cu ură și cruzime de regele Irod Tetrarhul, la sfatul odios, mârșav și diavolesc al nelegitimei sale soții, Irodiada. Prorocul îl mustra pe Irod pentru fapta sa imorală, aceea de a avea de soție pe cumnata sa, nevasta fratelui său Filip, aceasta având și o fiică, pe Salomeea.

Amândouă femeile căutau prilej să-l omoare pe Sfântul Ioan, întrucât prorocul biciuia pe față nelegiuirea lor. Regele Irod l-a înțemnițat pe Sfântul Ioan, dar se temea de popor ca să-i facă vreun rău. Prorocul și din temniță îl mustra pentru nelegiuirea în care trăia. Prilejul pândit de Irodiada s-a ivit când regele și-a serbat ziua de naștere, iar Salomeea a dansat, încântându-i pe meseni. Irod, amețit de

băutură, a făgăduit cu jurământ că-i va da acestei „ucenițe a vicleanului diavol”, cum o numește o cântare bisericească, orice-i va cere, chiar și jumătate din împărăția sa.

La sfatul mamei sale, Irodiada, i-a cerut să i se aducă pe tipsie capul Sfântului Ioan. Auzind cerința fetei, Irod s-a întristat pe moment, pentru că fata ceruse „sânge de proroc”, dar, legat de jurământul făcut în fața mesenilor, a dat poruncă ca de îndată temnicerul să-i taie capul sfântului și să-l aducă pe tipsie, dându-l fetei; iar aceasta l-a dat mamei ei.

Așa și-a încheiat viața pământească Sfântul Ioan Botezătorul, pentru mărturia lui cea dreaptă. Trupul lui a fost luat de ucenicii săi și îngropat, iar capul, la porunca Irodiadei, a fost îngropat într-un loc ascuns, de teamă ca nu cumva Ioan să învieze și s-o mustre pentru fapta ei nelegiuită.

În tradiția Bisericii se spune, după textul de la Luca 8, 3, că o femeie devotată și credincioasă Mântuitorului Hristos și Sfinților Apostoli, pe nume Ioana, soția lui Huza, dregător a lui Irod, știa unde era îngropat capul Sfântului Ioan Botezătorul. Împreună cu ucenicii Mântuitorului l-ar fi așezat într-o amforă și l-au îngropat în Grădina Ghetsimani, de unde, apoi, niște negustori l-au găsit și l-au dus la Edesa, în Siria. De acolo, după alte peregrinări, cinstitul cap a ajuns la Constantinopol, apoi cruciații l-au dus în Apus, în catedrala din Amiens (Franța), unde se păstrează și azi. ●

Pr. Eugen Morar



GHIRON IOSIF ISIHASTUL DIN SFÂNTUL MUNTE ATHOS



Sfântul Cuvios Iosif Isihastul este prăznuit pe 28 august. A fost unul dintre cei mai remarcabili nevoitori athoniți ai secolului XX. Datorită ucenicilor săi, care au transmis și au pus în practică învățătura și modul său de viață în comunități din ce în ce mai mari, el poate fi considerat pe bună dreptate principalul autor al actualei restaurări a tradiției rugăciunii inimii din Muntele Athos.

Viața

Sfântului Cuvios Iosif Isihastul

Cuviosul Iosif Isihastul s-a născut în anul 1898 în Insula Paros (Arhipelagul Ciclade) din Grecia, fiind botezat cu numele de Francisc. Orfan de tată încă de la o vârstă fragedă, tânărul Francisc pleacă la vârsta adolescenței să lucreze în portul Pireu, iar apoi se înrolează în armată. După stagiul militar ajunge în Atena, unde întâlnește un monah aghiorit de la o chilie din Kareia, pe care-l roagă să-l ia cu el la întoarcerea în Athos. Toată averea sa o dă săracilor și celor din casa lui și ia hotărârea de a pleca în Sfântul Munte.

Avea 23 de ani când a venit în Athos și a căutat imediat un părinte duhovnicesc care să-l învețe rugăciunea inimii, dar nu a găsit nici unul. După o scurtă ședere la Katunakia, alături de bătrânul Daniil, a plecat spre Vigla, în apropiere de peștera Sfântului Atanasie Athonitul. După cercetarea mai multor peșteri și locuri în care au trăit cuvioși athoniți îl cunoaște pe Părintele Arsenie, căruia îi va deveni împreună-nevoitor.

Amândoi având dorința de a trăi în isihie, se hotărăsc să găsească un stareț încercat, pe care îl află în persoana Starețului Efrem Dogarul, și se așază într-o colibă sărmană și dărăpănată de la Schitul Sfântului Vasile. În colibă stăteau numai în lunile cele mai reci de iarnă. În restul anului, vreme de aproape zece ani, au stat în peșterile de piatră din stâncile Athosului, hrănindu-se cu puțină pâine uscată și dedicându-și tot timpul rugăciunii.

În ianuarie 1938, bătrânul Iosif împreună cu părintele Arsenie pleacă de la schitul Sfânta Ana Mică într-un loc depărtat și ascuns în munți. Zidesc un paraclis în cinstea Sfântului Ioan Botezătorul și trei mici chilii. În cei aproape 13 ani de ședere la Sfânta Ana, în jurul părintelui Iosif Isihastul s-au adunat șapte nevoitori.

Aspru cu sine, Sfântul Iosif nu-și

Sfântul Sinod
al Patriarhiei
Ecumenice,
în data de
9 martie 2020,
a înscris oficial în
calendarul Bisericii
pe Sfinții Cuvioși:
Iosif Isihastul
(Gheron Iosif),
Efrem Katunakiotul
(27 februarie)
și Daniil
Katunakiotul
(7 septembrie).



îngăduie nicio pauză în nevoințele sale, deși avea o sănătate șubredă, care îl duce treptat la o stare de semi-paralizie. Pentru că ucenicii săi mai tineri nu puteau îndura asprimea peșterilor, în iunie 1951 își mută obștea într-un loc mai accesibil, la Schitul Nou.

Aici, nu după multă vreme, la numai 61 de ani, pe 15 august 1959, își încredințează sufletul lui Dumnezeu ca un adevărat mucenic.

De-a lungul vieții, pentru jertfa sa, Dumnezeu i-a dat multe daruri duhovnicești: vederea luminii, vedenii minunate, înainte-vedere și cunoașterea gândurilor. După adormirea sa, Sfântul Duh a dat mărturie de prezența Sa în el, căci rămășițele sale răspândeau bună mireasmă. **(Sursa informațiilor: doxologia.ro)**

Din învățăturile lui Gheronda Iosif

«Starețul ne spunea că, la cel ce se roagă cu adevărat, simțământul dragostei față de aproapele este vădit. Iată cuvintele lui: „Când Harul lucrează în sufletul celui ce se roagă, atunci îl inundă dragostea lui Dumnezeu, încât nu mai poate suferi ceea ce simte. Apoi, dragostea aceasta se răsfrânge asupra lumii și a omului, pe care-l iubește atât de mult, încât cere să ia el asupra sa toată durerea și nefericirea omenească

pentru a-i slobozi pe ceilalți. Și, în general, pătimește împreună pentru orice întristare și mâhnire, chiar și pentru cele ale animalelor necuvântătoare, plângând atunci când înțelege că ele suferă. Acestea sunt însușirile dragostei, pe care rugăciunea le pricinuieste și le pune în lucrare. De aceea, cei sporiți în rugăciune nu încetează a se ruga pentru lume. De aceștia depinde și prelungirea vieții pe acest pământ, chiar dacă afirmația aceasta ar părea ciudată și îndrăzneță. Și să știți că dacă aceștia vor lipsi, atunci va veni sfârșitul lumii acesteia”.

Dumnezeu, ca Dragoste desăvârșită în Sine, transmite și dă o parte din multa Sa bunătate fapturilor Sale, în chipul și în măsura în care El Însuși cunoaște. Iar aceasta, ca o consecință firească, continuă să se manifeste și în robii Săi cei îndumnezeiți, care, prin rugăciune și chemarea lor de către credincioși, o transmit și ei lumii. De aici se desprinde următoarea concluzie: dacă dragostea este trupul, lucrarea și puterea ei este rugăciunea. Și se dovedește că, la scară universală, acolo unde se arată neputincioase alte mijloace și moduri, prin rugăciune se izbuște mai bine împlinirea dragostei.» **(pemptousia.ro) ●**

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 23-29 Iunie 2026

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 23.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 12-a după Rusalii (Tânărul bogat) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 26.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ³⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 28.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Litie, Acatist, Molitfele Sf. Vasile cel Mare, ale Sf. Ioan Gură de Aur și ale Sf. Ciprian
Sâmbătă 29.08	07 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	(f) Tăierea capului Sf. Proroc Ioan Botezătorul (Post) Utrenia, Sf. Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 30.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 13-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi) Utrenia, Sfânta Liturghie